

Sygn. akt III CSK 236/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. N.  
przeciwko A. sp. z o.o. w K.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 30 października 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie  
z dnia 18 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1679/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację strony pozwanej A. Sp. z o.o. w K. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 3 września 2014 r., którym zasądzona została od pozwanej na rzecz prowadzącego działalność gospodarczą powoda J. N. kwota 148 783,90 złotych z odsetkami i kosztami procesu. Rozstrzygnięcie nastąpiło po ustaleniu, że powód zawarł w 2007 r. z czeską spółką H. umowę o roboty budowlane, które wykonał w ramach inwestycji polegającej na przebudowie i rozbudowie szkoły na cele hotelowo-apartamentowe w K., której inwestorem była pozwana, a wskazana czeska Spółka była generalnym wykonawcą. Zgodnie z treścią umowy podwykonawczej wynagrodzenie powoda zostało określone na podstawie wskazanych w umowie składników kalkulacyjnych, z zaznaczeniem nie przekroczenia kwoty 200 000 złotych. Prace zostały odebrane protokolarnie, a powód sporządził zestawienie przepracowanych godzin i wystawił spółce H., po zaakceptowaniu przez nią tego zestawienia fakturę na 188.581, 50 złotych. Czeska spółka zapłaciła powodowi kwotę 33 000 złotych, a ponadto kilkakrotnie drobne kwoty na ogólną sumę 6 797,60 złotych. Do zapłacenia pozostało tytułem wynagrodzenia 148 783,90 złotych, które nie zostały zapłacone.

Sąd pierwszej instancji uznał zgłoszone roszczenie za uzasadnione na podstawie art. 647<sup>1</sup> k.c. W wyniku rozpoznaniu apelacji pozwanej Sąd drugiej instancji przyjął ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego oraz za prawidłową uznał kwalifikację prawną rozstrzygnięcia tego Sądu. W szczególności za prawidłowe uznał określenie pozycji prawnej powoda jako podwykonawcy robót budowlanych względem pozwanej, a czeską spółkę jako generalnego wykonawcy, z którym powoda nie łączyła umowa o wykonanie tych robót, jako zlecenia. W okolicznościach sprawy uzasadnione było stwierdzenie wypełnienia przesłanek odpowiedzialności inwestora względem podwykonawcy na gruncie art. 647<sup>1</sup> k.c.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów prawa materialnego, tj. art. 647<sup>1</sup> § 2 zdanie pierwsze k.c. przez błędną wykładnię; art. 60 w związku z art. 647<sup>1</sup> § 2 zdanie pierwsze k.c. przez błędne zastosowanie; art. 647<sup>1</sup> § 5 k.c. przez błędną wykładnię oraz błędne zastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy

art. 382 k.p.c. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania i uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa, ewentualnie po uchyleniu tego orzeczenia przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie, wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które stanowi pytanie o granice przesłanek odpowiedzialności solidarnej inwestora i generalnego wykonawcy wobec podwykonawców w świetle art. 647<sup>1</sup> § 2 w związku z § 5 tego artykułu. Następnie skarżący opisał to zagadnienie przy pomocy kilku częściowych problemów, wymagających – w ogólności – wyjaśnienia szczegółowych przesłanek odpowiedzialności solidarnej inwestora i generalnego wykonawcy wobec podwykonawcy, w ramach umowy o roboty budowlane. Jednak żaden z tych problemów nie odpowiada przesłance wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Zakres i sposób rozumienia przesłanek roszczenia podwykonawcy o zapłatę (w stosunku do inwestora i generalnego wykonawcy) był już wielokrotnie rozpatrywany przez Sąd Najwyższy. Wydane liczne orzeczenia oraz wynikające z nich szersze wnioski co do stanowiska judykatury zostały szeroko omówione przez samą skarżącą w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Jak zauważa skarżąca, w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego przedmiotem rozważań nie stał się – występujący na gruncie zaskarżonego wyroku – problem przyjęcia odpowiedzialności wobec podwykonawcy jedynie na podstawie stwierdzenia, że inwestor posiadał wiedzę o zleceniu wykonania robót dalszemu kontrahentowi. Problem ten stanowi wspólną oś wszystkich częściowych zagadnień wskazywanych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jego sformułowanie nie wystarcza jednak do uznania, że kwestia ta stanowi samodzielnie istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Jak dowodzi uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia, problem ten może zostać samodzielnie rozwiązany przez sądy powszechne, zarazem zaś we wniosku

o rozpoznanie skargi nie zostało wystarczająco i przekonująco wykazane, że budził on na tyle zasadnicze wątpliwości, iż wymaga to rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Poza tym, zaznaczenia wymaga, że prezentowane zagadnienie prawne jest przedstawiane w oparciu o nieco inny niż ustalony stan faktyczny, to znaczy taki, jaki chciałby widzieć go skarżący. Natomiast w sprawie wiąże stan faktyczny (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), więc nawet gdyby uzasadnione było zagadnienie prawne, to odpowiedź na nie miałaby znaczenia dla rozstrzygnięcia.

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 orzec jak w postanowieniu.